

Silná dvojka

Meg a Krkoun měli prácičku. Meg a Krkoun. Znělo to jako komické duo. Jenže komické nebylo. Ono není nic legračního na tom, vloupat se do bytu důchodci.

Rafan slintal Meg na boty.

„Fakt potřebujem toho vořecha?“ sykla a otřela si mokrou botu o trávu.

Krkoun se k ní otočil od okna. Zpod nagelovaného ježka se zamračila prasečí očka.

„Hele, Finnová,“ zašeptal, „Rafan není žádnéj vořech. Je to čistá rasa a má dlouhej rodokmen.“

Meg obrátila oči v sloup.

Krkoun se zase otočil k oknu a dál šťoural šroubovákem mezi rám a parapet.

Meg Finnová už potisící uvažovala, co tady vlastně dělá. Jak mohla klesnout tak hluboko – jak to, že leze do sociálních bytů s takovou krysou, jako je Krkoun Brennan? Z okenní tabulky se na ni vyčítavě mračila vlastní tvář. Na vteřinku v ní zahlédla ducha své matky. Stejně široko posazené modré oči, stejně zapletené světlé vlasy, dokonce i stejně zamračené vrásky mezi obočím. Co by si asi pomyslela maminka o tomhle jejím dobrodružství? Meg se proti své vůli zarděla. Jako odpověď to stačilo víc než dost.

V okenním rámu něco ruplo.

„Jsme tam,“ hekl Krkoun. „Jdem.“

Rafan zaškrábal drápy po zdi a skočil do tmavého pokoje. Byl to průzkumník, vyslaný pátrat po nepřátelích. Jeho rozkazy byly jednoduché: hryznout všechno, co se pohne. Když to zaječí, je to nepřítel.

Pitbull rozhodně nebyl v plížení expert a povedlo se mu narazit do každého kusu nábytku v celém přízemí.

„To už můžeme rovnou zazvonit,“ reptala Meg.

„Ale přestaň pořád kňourat, Finnová,“ odsekl Krkoun. „Starý Lowrie je beztak hluchý jako pole-no. Mohla bys tu klidně odpalovat rachejtličky a on by dál chrápal.“

Krkoun překulil své ne právě drobné tělo přes parapet a přitom odhalil tučný pupek. Fuj. Meg se otřásla.

Ze tmy se vynořila tvář jejího kumpána.

„Tak jdeš, Finnová?“

Meg zaváhala. Teď nebo nikdy. Tady leží hranice mezi odvahou a zlem. Teď se musí rozhodnout.

„Tak co? Nebo máš strach?“

Meg se naježila. „Já se nebojím ničeho, Krkoune Brennane.“

Krkoun se nepěkně zachechtal. „Tak to dokaž.“

Tohle byla manipulace a ona to věděla. Ale takovéhle výzvě Meg Finnová nikdy nedokázala odolat. Opřela se dlaněmi o římsu a pružně skočila do pokoje.

„Takhle se vloupává, ty nemehlo,“ prohlásila povýšeně.

Tuhle poznámku si možná potom odnese. Ale dokonce ani Krkoun nebude ztrácet čas rvačkou,

když má před sebou loupež. Naštěstí měl asi tak dlouhou paměť jako výjimečně hloupá zlatá rybka, takže při troše štěstí na její řeči zapomene dřív, než tady budou hotovi.

Pokoj byl zatuchlý a páchlo to v něm po lécích. Meg to znala; tak to páchlo tehdy v nemocnici, když strávila noc na pohovce před matčiným pokojem. Tím horší jí připadalo to, co se chystala udělat. Jak může? Jak vůbec může okrást bezmocného důchodce?

Může, protože potřebuje peníze, aby mohla utéct. Prchnout před Francem jednou provždy. Skočit na přívoz do Fishguard a už nikdy se nevrátit.

Mysli na přívoz, říkala si v duchu. Mysli na útěk. Sežeň peníze, jak se dá.

V celém pokoji bylo vidět, že tu bydlí starý člověk. Lahvičky léků a tubičky s mastičkami. Žádnou cenu to nemělo. Krkoun je přesto strčil do kapsy.

„To můžou být léky na srdce, Krkoune,“ šeptem ho upozornila Meg. „Ten člověk může dostat záchvat, až zjistí, že má vykradený byt. A ty pak budeš vrah.“

Krkoun pokrčil rameny. „No a co? Bude o jednoho dědka míň. Ach, jaká hrůza! Fakt nevím, na co si furt stěžuješ. Jseš stejně spolupachatel, no ne?“

Meg otevřela ústa k protestu, ale neřekla nic. Ona to byla pravda. Skutečně bude spoluvíníkem všeho, co se tady dnes večer stane.

„Tak přestaň fňukat a mrkni do prádelníku. Ten dědek někde musí mít prachy. Všichni starouši je mají. Aby je mohli někomu odkázat.“

Další Krkounova perla. Meg zaváhala, ruku nad madlem prastarého prádelníku. Otevři to, ří-

kala si. Otevři to a nes následky. Prsty se jí chvěly, ztuhlé strachem a studem. Na poličkách stály fotografie z dávna. Zažloutlé oči ji vyčítavě sledovaly zpoza zmatnělého skla. Nebylo to k ničemu. Meg Finnová je sice odvážná, ale není zlá.

Krkoun ji odstrčil.

„Srabe,“ zavrčel znechuceně.

V té chvíli se rozsvítilo. Starý Lowrie McCall stál na schodech a v ruce držel prastarou brokovnici. Zřejmě nebyl tak hluchý, jak si Krkoun myslel.

„Co tam vy dva děláte?“ zasípal. Hlas měl ospale ochraptělý. Popravdě řečeno, byla to dost hloupá otázka. Dva vetřelci. Uprostřed noci. Ruce až po lokty v jeho věcech. Co by tam tak asi mohli dělat?

Lowrie brokovnici palcem natáhl. „No? Na něco jsem se vás ptal.“

Krkoun nonšalantně krknul; proto se mu tak říkalo. „Kradem, dědku. Cos myslel?“

Starý muž scházel zamračeně ze schodů. „Víš co, ty skopová hlavo? Myslel jsem si přesně tohle. Tak koukej vytáhnout ty svoje pazoury z mého prádelníku, než ti udělám v hlavě větrání.“

Meg zamrkala. Tohle byla scéna jak z americké detektivky, z nějakého toho krimiseriálu, kde všichni poldové mají vzadu culíky. Jestli to půjde dál podle stejného scénáře, tak teď Krkoun udělá nějakou hloupost a starouš je bude muset zastřelit oba dva.

To se ale nestalo. Rafan poznal nepřítele a vrhl se po bosé noze pod okrajem županu.

Pitbull otevřel tlamu, až mu v kloubu zapraskalo, a zahryzl se Lowriemu McCallovi do kotníku. Starý muž zavyl a začal mlátit psa po hlavě pažbou brokovnice. Jenže bylo to jako tlouct do betonu. Jak jednou Rafan něco popadl, nepustil to, dokud mu

Krkoun neřekl dost, nebo dokud by sám nebyl mrtvý.

Meg rozčileně poskakovala: „Řekni mu, ať ho pustí, Krkoune! Řekni mu to!“

„Není spěch. To ho naučí mířit na mě boučačkou.“

„Odvolej Rafana, Krkoune!“ zaječela Meg a vytrhla Lowriemu McCallovi zbraň z prstů.

Krkoun zamrkal. Ta husa brečí! Řve jak mimino. A míří brokovnicí na Rafana.

„Sim tě, Finnová!“ Bylo to vážně k smíchu. Copak ona vůbec nic neví o brokovnicích?“

„Odvolej ho! Varuju tě!“

Krkoun mluvil pomalu, jako by něco vysvětloval batoleti. „To je brokovnice, idiote. Jestli střelíš, odkud stojíš, tak toho dědka rozšmelcuješ na mraky zrovna tak.“

Meg na okamžik zaváhala. „To je fuk. Aspoň umře rychle. Počítám do tří, Brennane. Protože do pěti ty neumíš.“

Krkoun o tom uvažoval. Nebyl zvyklý myslet tak rychle.

„Jedna –“

Vážně by to Meg udělala? Sotva. Je moc měkká.

„Dva –“

Jenže zase, po tom, co provedla svému nevlastnímu tátovi Francovi... A přece jenom je to holka. Se ženskejma jeden neví.

„Tř...“

„No jo, no jo.“ Líp to neriskovat. Na pomstu bude dost času potom. „Rafane! K noze, kámo.“

Pes zavrčel; nechtělo se mu pustit svíjející se kořist.

„ŘEK JSEM K NOZE!“

Pes okamžitě zpokorněl, vyplivl zbytky kotníku Lowrieho McCalla a odklusal ke svému pánovi.

Meg utíkala k Lowriemu. Ochable se svíjel na linu a z otevřené rány se mu valila krev. V rudé ráně se lesklo něco světlého. Meg si ke své hrůze uvědomila, že je to kost.

„Co jsme to provedli?“ zavzlykala. „Co jsme to udělali?“

Krkouna celá věc nevyvedla z míry ani v nejmenším. „No co, tak jeden dědek natáhne brka o pár dní dřív, no. To je toho.“

Meg si otřela slzy z očí. „Musíme zavolat sanitku, Krkoune. Hned teď!“

Krkoun zavrtěl hlavou. „To zrovna, Finnová. Teď už z toho ven nemůžem.“

McCallův pohled se začínal rozostřovat. „Prosím,“ zasípal.

Meg zamířila na Krkouna zbraní. „Vypadni! Zmiz odsud.“

„Na to zapomeň, Meg.“

„Já to vezmu na sebe. Jenom zmiz!“

Krkoun se ušklíbl. „No jasně. A ty řekneš poldům, že do té nohy jsi ho hryzla sama, co? To ti určitě budou věřit.“

Byla to pravda. Krkouna Brennana a jeho psa znali všichni policajti ve městě. Z tohohle se vykroutit nedalo. Meg Finnová poprvé ve svém životě narazila na něco, z čeho se nedokáže vykecat.

A dál to bylo ještě horší. Krkoun využil Megina ohromení a sebral dívce zbraň. Vycenil zažloutlé zuby v širokém úsměvu.

„Tak ty na mě budeš mířit bouchačkou, jo?“

Meg cítila, jak se jí skrz víčka derou slzy. „Strašně krvácí, Krkoune. Možná umírá!“

Krkoun pokrčil rameny. „No a co?“ pozvedl oči k Meg. „A teď si to vyřídím s tebou.“

„Krkoune! Zavolej –“

„Tady jde vo moji pověst. Kdyby se někdo z kluků někdy dozvěděl, že na mě něká holka mířila bouchačkou a přežila to...“

Meg Krkouna znala. Teď bude dlouho řečnit, protože si myslí, že to k tvrdým chlapům patří. Než skončí, vyhecuje sám sebe tak, že těžko říct, co provede. Meg se rozhodla, že na to radši nebude čekat. Beze slova se otočila a vyskočila stále ještě otevřeným oknem.

Krkoun kývl na svého dychtivého pitbulla: „Za ní, kámo. Chyť ji!“

Rafan si olízl zuby a vyrazil. Jeho pán si dal načas. Nemusel spěchat. Rafanovi ještě nikdo neunikl. Poklekl vedle bledého důchodce.

„Nikam nechod, Lowrie. Já se hned vrátím.“

Stařec neodpověděl.

Když Meg prchala, měla plán. Doběhne k prvnímu domu, kde se svítí, a zabouchá na dveře. Věděla teď, že se radši dá chytit policií, než aby nechala starého Lowrieho umřít. Udělala jen jednu chybu. Osudovou chybu. V tom zmatku a ve tmě zahrnula napravo a nalevo. Nalevo byl hlavní dvůr, odkud vedla okna prakticky všech bytů zdejších staroušů. Záchrana. Napravo byl technický dvorek. Klimatizace, plynová nádrž. Slepá ulička.

Rafan se vyřítit zpoza rohu. Byly z něj vidět jen lesklé zuby a obláčky páry, které mu stoupaly z nozder. Zastavil se a zablokoval jí cestu zpátky ze dvorku.

„Zmiz,“ zkusila to Meg. „Domů, kámo.“

Kdyby se pes dokázal pohrdlivě zachechtat, byl by to udělal. Tu holku rozhodně kolem sebe nepustí.

Do malého prostoru dopadl Krkounův stín. „Teda zločinec by z tebe nebyl, Finnová. Vletět rovnou do pasti.“ Ze stínu vykoukly dvě hlavně jako dvě černé oči.

„Krkoune, proboha! Zavolej sanitku – ještě není pozdě.“

„Ale je. Aspoň pro tebe.“

Meg cítila na zádech chladnou křivku plynové nádrže. Do páteře ji tlačil svar. Neměla kam utéct. Hlaveň pušky se obrátila a zamířila na ni.

„Nech toho, Krkoune. To není k smíchu.“

„Já se nesměju, Finnová.“

A byla to pravda. Nesmál se.

„Stejně mě nezastřelíš. Tak mě prostě zmlať, on tě ten rapl přejde.“

Krkoun pokrčil rameny. „Jenže já nemám na vybranou. U tebe to nevadí. Ty jsi ještě dítě, ale mně je šestnáct. Už mám zákonnou zodpovědnost. To znamená vězení. A stejně myslím, že bys to vykecala.“

Ještě včera by se Meg ušklíbla: „Ty že myslíš, Krkoune? Dobrý vtip. Znáš ještě nějaký?“ Ale teď ne. Tohle byl jiný Krkoun. Takhle se choval ve tmě.

„Já nebudu mluvit, Krkoune. Jsem spoluviník.“

„To je pravda. Ale stejně...“

Krkoun nedořekl. Meg věděla, že teď je na ní, aby dokázala svou loajalitu. Musela říct to, co chtěl slyšet.

„No a co?“ zamumlala a ta slova ji škrábala v krku jako střepy. „Co má být, jestli nějaký dědek umře? Mně to je teda fuk.“

Krkoun se jí podíval do tváře a hledal v ní lež. Zřejmě ji našel.

„Sorry,“ řekl a natáhl brokovnici. „Já ti nevěřím.“

A pak přišla ta velká chyba. Tak velká, že všechny ostatní omyly téhle pokažené noci vedle ní vypadaly jako nepodstatné hlouposti. A byla poslední, kterou kdy měl Krkoun udělat.

Meg měla pravdu, Krkoun Brennan neměl v úmyslu ji zastřelit, chtěl ji jen trochu vyděsit. Vzhledem ke způsobu života, jaký vedl, věděl, jak střílí brokovnice. Moc dobře si uvědomoval, že kdyby vystřelil na tuhle vzdálenost, patrně by podpálil nádrž s plynem a oba by vyletěli do povětří. Ale varovná rána přes hlavu – to bylo něco jiného. Krkoun zamířil skoro svisle a stiskl spoušť.

Meg mu to viděla v očích. Věděla přesně, co hodlá udělat. Zbláznil se?

„Ne, Krkoune – ne!“

Ale bylo už pozdě. Jeho prst byl v polovině pohybu. Nezbyval čas si to rozmyslet. A Krkoun ani nechtěl. Jeho ústa se usmívala už teď, když si představil, jak se Meg bude tvářit.

Rána byla strašlivá. Zaplnila celý ten uzavřený prostor a vyletěla uličkou ven. Prorachotila Meg a Krkounovi kolem hlavy, prorazila jim ušní bubínky. Ale to už je netrápilo, protože tou dobou byli oba mrtví.

Stačil jediný brok. Jediná malá kovová kulička s výstupkem na boku. Ten výstupek zafungoval jako kormidlo a vyhodil ji z původního kurzu. Brok letěl dolů, v nanosekundě přehřál vzduch. Nová plynová nádrž by ho zadržela, ale tuhle už měli vyměnit před deseti lety. Zrezavělý kov se

zhroutil pod maličkým nárazem a doběla rozžhavená kulička vpadla do vysoce hořlavého plynu – PRÁÁÁSK!

Začernalý kus kovu vletěl do Meg Finnové a jednou ranou jí vyrazil duši z těla.

Prvních pár chviliek po tom, co se stanete duchem, je velice matoucích. Mysl se pořád ještě domnívá, že je všechno jako dřív, a pokouší se vnutit zákony fyziky duchovnímu světu. Jak můžu letět obrovským tunelem, a přitom koukat sama na sebe, jak ležím rozplácnutá na roztržené plynové nádrži? Je jasné, že to nejde. Závěr: Zdá se mi to.

Tak se mi tedy něco zdá, řekla si Meg Finnová. Pro změnu zas jednou hezký sen. Žádní nevlastní otcové se sekerami, žádní vazouni, co se ji pokoušejí nacpat dozadu do policejního auta. Rozhodla se o nic se nestarat a užít si to.

Tunel byl tak veliký, že vypadal bez hranic. Tu iluzi ale kazily prstence modrého světla, které pulzovaly jako tep srdce nějakého fantastického tvora. V mírně tekutém vzduchu se vznášely i další tečky. Meg si uvědomila, že ty zvláštní mūrky jsou lidé.

Lidé, co létají v tunelu? Neslyšela už někdy něco takového? Něco o tunelu a světle.

Tak jsem tedy mrtvá, řekla si Meg Finnová. Čekala, že to zjištění na ni nějak silně zapůsobí. Nic. Žádné svíjení. Žádný křik ani křečovitě vzlyky. Bylo to, jako by sám tunel působil na její mysl jako anestetikum. Ono také ne že by ten její život byl nějaká velká sláva. Nejspíš na tom jen vydělala, když se ho zbavila. Možná dokonce zase uvidí mamku. I když její matka byla pravděpodobně

v nebi, a Meg pochybovala, že by měla tím směrem naměřeno také.

Možná by to na svatého Petra mohla zkusit se sociologií. To není moje vina. Za to může společnost, bla bla bla bla. U soudu pro mladistvé to zabralo vždycky. Jedno oko nezůstalo suché, když Meg ždímalala ten příběh o mamčině nehodě. V nebi to možná bude těžší.

Někdo volal její jméno. Nejspíš anděl, který jí má radit při přistání na nebeské dráze. Jenže na anděla to bylo přece jen trochu moc štěkávé. Člověk si je spíš představuje, jak hrají na harfy a hlas mají sladký jako... no, jako andělé. A tohle, ať už to bylo cokoli, znělo spíš, jako by to mělo plnou pusou štěrkopísku.

Meg se pomalu obrátila. Nebyla jediná, kdo na tomhle konkrétním vzdušném proudu plul. Někdo nebo snad něco se otáčelo vedle ní. Jednu chvilku to byl pes, jednu chvilku kluk. Pod lidskou kůží bublaly psí rysy a vykukovaly ven jako v počítačové animaci. Bylo to příšerné. Groteskní. A přitom zvláště povědomé.

„Krkoune?“ zkusila to Meg nejistě. „Jsi to ty?“

Její hlas zněl divně. Jako by v něm měla díry. Ta věc – ten bývalý Krkoun – dokázala jen výt jako šakal. Ale určitě to byl on, o tom nebylo pochyb. A jak to vypadalo, plynová nádrž si s tím klukem a jeho psem pěkně zahrála. Krkoun a Rafan byli promíchaní tak dokonale, jako by je někdo hodil do mixéru. A co bylo zvláštní – ta nová směs magorovi Krkounovi seděla. Jako by v něm celou tu dobu byla.

„Krkoune? Seber se, prosím tě.“

Pes-mladík dokázal jen v hrůze zírat na svoje

prsty, jejichž krátké články se měnily na pitbullí drápy. Po tváři mu stékaly slzy a nudle a ve velkých chuchvalcích skapávaly z chlupaté brady.

To snad ne, myslela si Meg. Nejdřív ho mám na krku na Zemi a teď se ho nezbatim na věky věků!

„Meg! Pomoz mi.“

Krkoun na ni vrhal prosebné pohledy. Ubožák jeden.

„Trhni si nohou, Krkoune. Pokusil ses mě zabít!“

Zamrkala. Vždyť ji Krkoun *doopravdy* zabil! Zabil je všechny!

„Vrahu!“ rozkřikla se.

Starý Krkoun by byl něco odsekl. Tenhle nový ne. On jen... *ono* to jen uboze zakňučelo.

„Je to všechno tvoje vina, Krkoune!“ ječela Meg. „Já ti říkala, ať nestřílíš. Říkala jsem ti to!“

Hnali se za roh. Před nimi se tunel dělil na dva. Nebylo těžké uhodnout, kam vedou. Nahoru a dolů. Dobro a zlo. Nebe a peklo. Meg polkla. Teď to má. Teď to schytá za všechny ty krutosti, které napáchala na lidech v Newfordu.

Proudy je nesly neuvěřitelnou rychlostí. Nebylo tu žádné tření. Žádný vítr jim nerval šaty a nenafukoval jim tváře. Jen ze spodní části tunelu válo stále větší horko. Jak se blížili, Meg už rozeznávala postavy černé od sazí, jak vidlemi odtrhávají nešťastníky, kteří se zoufale drželi stěn. Postrkovaly je dál do pekla.

To nemůže být pravda. Něco takového se jí nemůže dít. Čtrnáctiletí neumírají; procházejí jen nepříjemným obdobím, ale vyrostou z něj.

Meg už rozeznávala podrobnosti. Těm tvorům v tunelu žhnuly oči démonickým rudým svitem.

Hroty vidlí se stříbřitě leskly. Na tváři měli spokojený úsměv; věděli, že odvádějí dobrou práci.

Krkoun kňučel slepou hrůzou a oháněl se v hustém vzduchu rukama, jako by ho to mohlo zachránit. Meg se připravila na nejhorší.

Bránu do pekla už měli těsně před sebou. Vypadala veliká jako slunce a skoro stejně žhavá. Meg zařala pěsti. Jen tak snadno dolů nepůjde.

Pak se směr jejího letu změnil. Něco ji jen maličko postrčilo napravo, ale stačilo to, aby už nemířila do toho spodního tunelu. Zhluboka si oddechla úlevou. Očistec, předpekli, převtělení, to jí bylo jedno. Všechno je lepší než to, co čeká na konci toho rudého tunelu.

Kříženec mezi Krkounem a Rafanem takové štěstí neměl. Během vteřinky se ho zmocnil žhavý proud a on zmizel někde dole v pekle.

Meg neměla čas dělat si starosti o osud svého komplice. Ta síla, která ji až dosud vedla, náhle zmizela, takže Meg už dál letěla jen setrvačností. Před ní se vztyčila zeď tunelu. Měkká a modrá, prosím, prosím, ať je měkká...

Kdepak. Meg narazila do nepoddajného povrchu pozemskou rychlostí šesti set kilometrů v hodině. Ne že by na duchovní rovině na rychlosti nějak zvlášť záleželo. To ovšem neznamená, že to nebolelo.